

fra hinanden. Saaledes, som Lovforslaget først kom frem; nemlig som det er blevet kaldt, en Leilighedslov, var der i det bestemt en Kreds, inden hvilken de skulde boe. Dette var rigtignok en meget stor Kreds, en Kreds, der kunde bestaae af en Cirkel, hvis Radius var 3 Mil; men det nærværende Forslag savner endogsaa aldeles denne Bestemmelse, saa at de kunne boe saa langt fra hinanden, som de ville. Det er det Mislige ved al Sognebaandsløsning, at Den, som løser sig fra sin Menighed, derved i Grunden ikke kommer ind i nogen anden Menighed. Forbindelsen mellem den enkelte Christne og Menigheden, hvortil han hører, er vistnok ligesaa nødvendig for hans kristelige Liv som Forbindelsen med Præsten, der er det Tilfældige og det Vexlende. Der kan indvendes mod Sognebaandsløsningen i Almindelighed, at de, som have løst dette Baand, ikke kunne finde den Støtte, den Nærning og den Betræstelse for deres kristelige Liv, som findes i Menighedsforsamlingen, idet de isolere sig fra den Kreds, hvori de engang ere satte. Men dette vil nu her blive Tilfældet i langt højere Grad, naar Noget kommer ind i en saadan Menighed, hvis Medlemmer kunne boe meget langt fra hverandre. — Der siges fremdeles i Lovforslaget: „Familiefædre eller Enker med Huusstand“. Hvad skal dette sige? Skal Enhver eller i alt Fald enhver confirmeret Person af Huusstanden — Karle og Piger — ogsaa have deres Stemme og kunne slutte sig, om de ville, til samme Geistlige som Hovedet for Huusstanden, eller skal det antages, at de blindt hen skulle følge deres Huusfædre eller Huusmødre og være nødt til at vælge den Præst, som disse have udvalgt sig. Det vilde dog være meget ubilligt mod Huusstandens Medlemmer, om de saaledes skulde tages med. Ogsaa her forekommer det mig, at der behøves en noget nærmere Bestemmelse. — Jeg skal endvidere tillade mig at gøre opmærksom paa, at Lovforslaget ikke i fjerneste Maade taler om, at disse saaledes bestilte og antagne Præster skulle have en vis Indtægt, eller at det paa ligger Kirkeministeren at have Indseende med, at de, der have løst Sognebaand, virkelig ernære den, der saaledes bliver bestillet som deres Præst. Det kunde jo dog tænkes, at f. Ex. en Præst, som havde et Kald, hvor der

var Capellan, dør, og at Menigheden da ønsker at beholde Capellanen og i Begyndelsen slutter sig om ham i stort Maal, men at den da faaer en dygtig og mere begavet Præst i Sognet og saa gaar over til denne og lader den af den selv valgte Præst staae alene uden nogetsomhelst Subsistensmiddel. Hvorledes kunne vi vedtage en Lov, som lader dette aldeles uberørt? Naar Kongen udnævner en Embedsmand, har Staten dog den Forpligtelse mod ham, at den sørger for, at han kan have sit daglige Brød, for at han ikke skal falde Fattigvæsenet til Byrde, men det er der ikke med et eneste Ord Tale om i dette Forslag. — En saadan Menighedsforbindelse kan vare saalænge, som de ovennævnte Betingelser ere tilstede, nemlig, saalænge de 20 Familier — i hvor stor en Kreds de skulle boe, er, som sagt, uberørt — samle sig om ham; men naar nu disse Betingelser ikke ere tilstede, ophører da denne Menighed at eksistere? Naar der kun bliver 19 Medlemmer i en saadan Menighed, skal den da høre op, kommer den saa til at savne Berettigelse, skulle da Bedkommende vende tilbage til deres gamle Sted igjen? — Der staaer fremdeles udtrykkeligt: „en Præst, som ikke tidligere har været i geistligt Embede“. Jeg troer heller ikke, at dette Udtryk bør blive staaende i en Lov, thi, som bekjendt, kaldes hos os kun Den for en Præst, som har modtaget den geistlige Ordination. Under tjenstledige Præster indbefattes selvfølgelig ogsaa ledige Capellaner, men en Præst, som ikke tidligere har haft Embede, findes ikke hos os, i alt Fald før denne Lov har været i Kraft i nogen Tid; thi efter vor Kirkelov vil ingen Præst blive ordineret uden til et bestemt Embede, og saaledes maa han have beklædt et geistligt Embede, saafremt han skal kunne kaldes Præst. — Derefter staaer der, at Bedkommende skulde have Rettighed til at benytte „deres Sognekirke“. Ja, deres Sognekirke, men hvor er den, naar nu disse Familier høre til forskellige Egne? „Sognekirke“ kan i alt Fald ikke blive staaende i Loven, thi de kunne have forskellige Sognekirker. Hvilken af dem have de saa Ret til at benytte? Have de maaskee Ret til at benytte dem alle? Skal den antagne Præst reise omkring fra den ene